

RUTES PER COLLSEROLA

FONT DE SANT PAU

No em canso de parlar de Collserola, ja que cada cop que faig una caminada pel massís, sempre trobo quelcom que em sorpren o bé que desperta la meua curiositat, així que de vegades surto de casa sense cap mena de propòsit sols a caminar i badar ; quan arribo estic ple d'histories per contar.

El que us vull dir es que l'altre dia (el mes de novembre) vaig tenir una de les alegries més aclaparadores.

Feia un any que anava a la recerca de la font de Sant Pau. Es una font documentada, pero no s'havia trobat l'ubicació tot i que anys enrera havia estat preguntant a caçadors, a un pastor i al masover de Can Coll si la coneixien, no sols no tenien idea, no havien sentit parlar de que existís. Jo sabia que i era per que ho havia llegit, sols era qüestió de trobar-la.

El primer que faig quan estic engrescat en la recerca d'una font que no sé on és, es coneixer a fons el terreny per on faré la recerca, així que estic uns dies donat voltes per familiaritzar-me i saber quans torrents hi han, com son, quines llargaries tenen, on neixen i on moren , en fí coneixer l'orografia del terreny.

Llavors em decideixo per quin costat començar la tasca, encara que no sempre ho trobo al primer intent, pero en general m'ha donat bons resultats, tot i que el factor sort es necessari.

L'any passat com he dit vaig començar la recerca fent unes quantes incursions de reconeixement, vaig adonar-me de que dins d'un torrent s'aixecaven tres

alts platans. El platan és un arbre, diem que indicatiu de font, abans acostumaven a plantar-los al redós de les fonts.

Remenant els matolls veié con un tros de mur de totxos tapats per la terra, em va semblar que havia localitzat l'ubicació de la font.

A passat un any i aquesta tardor em decideixo a continuar la recerca. Surto amb l'amic Domenec un enamorat de les fonts i el porto on havia vist els indicis, fem una llambregada general i torno al costat on havia trobat les senyals ara tapades per les terres acumulades al damunt.

Amb uns improvisats estris ens possem a furgar el sol i torno a veure els totxos, ens engresquem i fem una cata d'uns quaranta centímetres de fons fins arribar a tocar pedra. La paret baixa fent angle recte, bé ara ja estic convençut d'haver trobat la font.

A l'altre setmana engresco a en Joan , Jordi i Bienve que porten eines (pales, cavàs i pic) i començem a treure terra del sol, al mig dia havíem destapat un banc de més de dotze metres de llarg. Encara no em trobat la font. Dos dies més tard tornem. El banc hi es a uns tres metres d'on passen les aigües del torrent i l'altura de les aigües es arran del seient del banc, o sigui que les esllavissades de terra dipositades han pujat la llera del torrent. Hem destapat unes escales que anaven d'un camí a baix del torrent o més ben dit a la font, i al tros de banc fent angle.

Parlo amb en Toni del Patronat de Collserola sobre la troballa i quedem que vindrà a veure-la. El lloc li agrada i comença a fer fotos i remenant la brossa em diu que en un recó a vist unes pedres, començem a desbrozar ara ja amb el convenciment de que alló era la font. Al mig dia ja havíem tret a la llum la font de Sant Pau, la pileta del broc es a un mig metre per desota de les aigües del torrent.

En Toni es posà a la parla amb els responsables de l'Ajuntament de Cerdanyola, quedant en anar a veure la font. Reunits al redós de la font troven que el lloc és meravellós i que és una font a recuperar.

Penso que es posaran d'acord en arranjar-la i que qualsevol dia serà una font visitada i coneguda dels fontaners.

Miquel Tormos
28/12/94

